

tvivlsomt. Men det er ganske sikkert, at ere vi først naaede dertil, vil man let komme ud over det vanskelige Spørgsmaal, om Statskassen kan bære det og det. Spørgsmaalet bliver da: Kan Samfundet bære en saadan Skat paa Formue- og Indtægt; vil den virke saa afskrækkende paa den almindelige Udvikling, at man af Hensyn dertil skal indskrænke sine Udgifter? Hvis det er Tilfældet, er det Tid at tage Sagen under nøjere Overvejelse. Hvis det ikke er Tilfældet, vil man gaa til at løse de humane Opgaver, der ligge for; efter deres eget Væsen og Natur, og ikke efter hvad man tilfældig i Øjeblikket tror, at Statskassen kan bære uden ny Indtægtskilder.

Jessen: Det er kun ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gøre i Anledning af det foreliggende Lovforslag. Der er fra forskellige Sider fremkommet ikke uvæsentlige Anker over for den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov af 9de April 1891. Det er saaledes udtalt, at der var Fare for, at den svækkede Godgøreheden over for de fattige, at den løsnede Baandet mellem Forældre og Børn, ja i det hele taget mellem Slægtninge, ikke opuntrede til Sparsommelighed, og endelig, at den hæmmede Selvhjælpsvirksomheden. Jeg skal villig indrømme, at der kan være meget i disse Anker, og at der virkelig er en Del Fare for Misbrug af Loven; men desuagtet tror jeg i al Almindelighed, at Loven i de 8 Aar, den har virket, gennemgaaende er bleven praktiseret ud i Livet paa en meget tilfredsstillende og human Maade, og jeg er overbevist om, at den Gavn, Loven har udrettet, langt opvejer de Misbrug, den mulig maatte have medført. Hvor mangen stræbsom Familie har jo ikke, inden Loven kom, maattet kæmpe med Armod, ja næsten sultet for at holde sig uden for Fattigvæsenet, og hvilken Forandring! Thi jeg kan ikke erkende, at den Understøttelse, de vedkommende faa som Alderdomsunderstøttelse, skal være at betragte som Fattighjælp under en finere Form. Men som sagt, jeg indrømmer Lovens Mangler, og at det derfor kan være nødvendigt at underkaste den en Revision, men denne maa efter min Formening gaa i en helt anden Retning end det foreliggende Lovforslag gaar. Medens Selvhjælpsvirksomheden er svækket en Del efter den nugældende Lov, hvad jeg indrømmer, den er, vil den blive det i endnu meget højere Grad efter det forelig-

gende Forslag. I øvrigt er dette jo bygget paa de samme Principper som den nugældende Lov; kun er Adgangen til Alderdomsunderstøttelse lettet meget uden tilsvarende Garanti for Værdighed til Understøttelse. Bestemmelsen om selvforskyldt Fattigdom er saaledes slettet, og i det hele taget tror jeg, at Selvhjælpspligten vil svækkes yderligere. Med Hensyn til Understøttelsen er Minimumstaksten sat til 125 Kr. for en Familie, men hvis nu Familien kunde nøjes med 50 Kr., skal den saa ingen Ting have? Vi hørte nu ganske vist den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtale, at hvis Sogneraadet nægtede en saadan Understøttelse, vilde det være et Brud paa Loven, men det kan jeg nu ikke forstaa. Eller skal Familien, naar den kan nøjes med 50 Kr., lige godt op til 125 Kr., uagtet den ikke trænger dertil? Dette synes jeg, er at være for flot paa det offentliges Bekostning. Efter min Formening maa Revisionen af Loven af 1891 om Alderdomsunderstøttelse gaa mere i Retning af Hjælp til Selvhjælp, og jeg kan ikke se anden Vej dertil end Forsikringspligt for Ungdommen, idet saa Stat og Kommune skal træde hjælpende til. Selvfølgelig skal der kun være Tale om en billig Præmie, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorledes det skal ordnes. Naar den højttærede Minister ønsker frivillig Forsikring, frygter jeg for, at det kun bliver de virksomme og de bedste Individuer, der forsikre sig, medens de løse og lette lade det staa til. Jeg kan saaledes ikke være med til at anbefale det foreliggende Forslag i den Skikkelse, hvori det er fremlagt, fordi der efter dette Forslag vil være Fare for, at man vil hæmme — hvad jeg vil være med til at fremme — nemlig Selvhjælpen. Dermed skal jeg slutte de Bemærkninger, jeg havde at gøre.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Trier: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.